



תת"ע 7461/12/20 - מדינת ישראל נגד בן משה ליטל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7461-12-20 מדינת ישראל נ' בן משה ליטל
תיק חיצוני: 90515946904

בפני כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה מדינת ישראל
נגד ע"י ב"כ עו"ד ששון

נאשמת בן משה ליטל
ע"י ב"כ עו"ד קריביצקי/גרוס ממשרד עו"ד מלמה

החלטה

בפני בקשת הנאשמת לבטל כתב אישום לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

לנאשמת מיוחסת עבירה, מיום 5.2.20 ועניינה, נהיגה במהירות של 101 קמ"ש, בדרך עירונית בה המהירות המותרת הנה 50 קמ"ש, כאשר האכיפה בוצעה באמצעות מצלמה אוטומטית.

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת ההגנה, המאשימה לא עמדה במועדים הקבועים בחוק למשלוח הודעה בדבר ביצוע עבירה, שכן ההודעה החוקית היחידה היא מיום 31.8.20, בניגוד לפרק הזמן הקבוע בחוק ולכן, יש למחוק את כתב האישום.

לטענת המאשימה, הודעה בדבר ביצוע העבירה, נשלחה אל כתובתה הרשומה של הנאשמת עוד ביום 13.2.20 וזאת באמצעות דואר רשום ומספר מעקב RR-026772143H4 ודבר הדואר הרשום הוחזר בציון "לא נדרש" ומכאן, שאין התיישנות.

דין והכרעה

חוק סדר הדין הפלילי קובע, בסעיפים 239 א ו-225 א(1), מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלוח לנאשמת הודעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט. כאשר מדובר על אישום המבוסס על צילום הרכב אין להגיש בגינו כתב אישום אלא אם כן נמסרה לנאשמת הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה.

מטרתם של סעיפי החוק הינה להביא לידיעת הנאשמת את הכוונה להעמידה לדין, ועם ידוע הנאשמת על כוונה זו, נפסק מרוץ ההתיישנות הקבוע בסעיפים אלו.



בעניין תקופת ההתיישנות המיוחדת שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, נקבע בדנ"פ 9263/99 מדינת ישראל נגד **בקשי:** " מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחשוד לא יופתע על ידי קבלת דו"ח כעבור למעלה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע במה המדובר ויקשה עליו להתגונן. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתשומת ליבו של החשוד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום שזו נעברה. הדבר יכול להיעשות אם על ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החשוד. די בכך שיודע לחשוד על העבירה המיוחסת לו".

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת חזקת מסירה אשר קמה כאשר התביעה מוכיחה את משלוח ההודעה בדואר רשום ולאחר שחלפו 15 יום ממשלוח ההודעה. החזקה ניתנת לסתירה, באם תוכיח הנאשמת, כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותה מלקבלה.

המאשימה הציגה בפני מסמך שכותרתו "אשור משלוח דואר רשום", מיום 9.2.20, על גביו לא צוין מועד המשפט ובמצורף, אישור מסירה, המתייחס לאותו מספר דואר רשום שצוין לעיל, אשר הוחזר בציון "לא נדרש".

לעניין "אשור משלוח דואר רשום", נקבע בפסיקה, לרבות בעפ"ת 30815-05-12 גרוס נגד מדינת ישראל, אליו הפנה הסנגור בטיעוניו, כי אין די במסמך זה כשלעצמו, כדי להוכיח כי המאשימה אכן שלחה את דבר הדואר הרשום, אך כאשר מצורף אישור מסירה, ממנו ניתן ללמוד בוודאות, כי דבר הדואר הרשום נשלח והוחזר, הרי שלטעמי, עמדה המאשימה בנטל הנדרש ממנה, בסעיף 44א לעיל וקמה "חזקת מסירה".

בפסיקה ענפה ועקבית, קבע בית המשפט העליון, כי משקמה חזקת המסירה, הנטל הוא על המבקשת/נאשמת, לסתור את החזקה.

ראה ע"פ 6920/07 חסון נגד מדינת ישראל, בו נאמר:

"התקנה אינה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו..."

וכן רע"פ 5429/09 שובל נגד מדינת ישראל, רע"פ 191/12 דהאמן נגד מדינת ישראל, רע"פ 8651/13 סקה נגד מדינת ישראל, רע"פ 2575/17 גיאר נגד מדינת ישראל ועוד.

לגבי תקנה 44 לעיל, נאמר בעפ"ת 20229-12-17 חזן נגד מדינת ישראל:

התקנה מחייבת שליחת הזמנה בדואר רשום אך אינה מחייבת ביצוע מסירה אישית של ההודעה בדבר הדואר



הרשום בבית הנמען על בסיס הכתובת הידועה, הרשמית והמוכרת של הנמען. זאת מתוך הנחה כי ההודעה בדבר הדואר הרשום מגיעה לחזקת הנמען כפי שמגיעים לחזקתו דברי דואר אחרים. .. הודעות בדבר דואר רשום נשלחות פעמיים. רק לאחר מכן, ככל שדבר הדואר הרשום איננו נדרש, ממלא פקיד הדואר את התיבה "לא נדרש" ומחזיר את דבר הדואר הרשום למען ממנו נשלח. כך ככלל, כך נעשה גם בענייננו למעלה מחמישה-עשר בטרם מועד הדין. ככל שלטענת המערער יש למסור במסירה אישית את ההודעה בדבר קיומו של דואר רשום כי אז יש לעגן דרישה זו בתקנות, אלא שהדרישה האמורה אינה מעוגנת בתקנות. דוגמא להוראה המחייבת ביצוע מסירה אישית ניתן למצוא לדוגמא בתקנה 44(ג) לתקנות. תקנה 44 יוצאת מנקודת הנחה כי נמענים מקבלים דברי דואר לרבות הודעות בדבר דואר רשום ומחוקק המשנה לא מצא לנכון לחייב מסירת הודעות אלה במסירה אישית תוך ביקור בבית הנמען. הטוען שלא קיבל הזמנה שנשלחה בדואר רשום עליו הראיה. המערער לא הוכיח, אף לא טען, כי דברי דואר אינם מגיעים למענו דרך קבע או אינם מגיעים בכלל ליעדם ביישוב מגוריו. המערער אף לא פנה לסניף הדואר במקום מגוריו לברר את הטעון בירור תוך ניסיון לגבות את טענותיו בראיות. לא לחינם קובעת תקנה 44א כי רשאי היה המבקש להוכיח "שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

בנסיבות אלה סבורני כי ניתן היה לראות את המערער כמי שזומן כדין לדין, כפי שראה זאת בית משפט קמא.

בעפ"ת 50876-08-15 נכבאר נגד מדינת ישראל, נאמר:

"המערער התעלם מהודעות הדואר הרשום. המערער מפנה לליקויים שנפלו, לגישתו, באישור המסירה. על כך כי באישור המסירה סומנה הרובריקה "לא נדרש", בלבד, ולא צוינה שעת המסירה ו/או פרטיו המלאים של עובד הדואר ומשכך, נעדר אישור המסירה, לטענתו, תוקף. אין בידי לקבל טיעון זה. ראשית, אישור המסירה כנגדו קובל המערער נבחן ע"י בית המשפט לתעבורה, אשר מצא כי די בו כדי לקבוע כי ההזמנה לדין הומצאה למערער כדין. המדובר בקביעה עובדתית, שאין מקום למערער אחריה. עוד יש להוסיף כי המערער לא פנה לרשות הדואר בניסיון לברר הפרטים החסרים ודי בכך כדי לדחות את טענתו זו של המערער....וכן ראה רע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015), מפי כב' השופט א. שוהם, אשר שב ואישר את חוקיותה של חזקת המסירה החלה גם במקרים אלו. באותו ענין נדחה ערעור על קביעתו של בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי "משחזרה הזמנה בציון 'לא נדרש', בתוך פרק זמן של פחות מ- 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה, יש לראות את העורר כמי שסירב ליטול את דבר הדואר, ועל פי הדין, יש לראות את המסירה כבוצעה"....וכן ראה גם ע"פ 9620/07 חסון נ' מדינת ישראל, (4.9.07), בו נאמר: "התקנה אינה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. משקמה החזקה, יכול המערער לנסות ולסתור אותה בהליך העיקרי, תוך שיעלה את טענותיו לענין הכיתוב "לא נדרש" המופיע על אישור המסירה...."....המערער לא סתר את חזקת המסירה. חזקת המסירה בדואר עולה עם נסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים ודי בכך כדי לכונן ידיעה קונסטרוקטיבית של נאשם או חייב על אודות ההליכים המתנהלים נגדו. עוד מלמד נסיון החיים כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ככלל נעוץ הטעם לכך בנמען: אי עדכון מרשם האוכלוסין על שינוי כתובת ו/או אי דרישת ההודעה מטעמים הקשורים בנמען - במצבים אלו הדין רואה בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. ראה רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם (11.6.2013). המערער לא הביא כל



טעם לסתור חזקה זו ומשכך, קביעת בית משפט לתעבורה, בדין ניתנה".

ברע"פ 8427/17 סאלם ואח' נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון, בהרכב תלתא, את הכללים הבאים, בהתייחס לזימון והמצאה בתיקי תעבורה:

מדוגמאות אלה ועוד רבות אחרות, נלמדים הכללים הבאים: כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובתו הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין; טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין; ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין; גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיוצ"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים".

ברע"פ 6691-01-17 שרון אייל נגד מדינת ישראל, נאמר:

" חרף הפסיקה של בימ"ש המחוזי אותה מציין המערער בערעורו, הרי שקיימת הלכה ברורה מלפני בימ"ש העליון, וחלקה הובא בהחלטתו של בימ"ש קמא, ולפיה- מסירה בדואר רשום לכתובת- שאין חולק כי היא כתובתו של הנאשם- מקימה את חזקת המסירה שהנטל לסותרה עובר לנאשם. למען הסר ספק יובהר כי הדבר נקבע אף במקרים בהם נסיבות אי לקיחת הדואר הרשום הייתה כי "לא נדרש" כבענייננו (למשל ראו: רע"פ 7862/13 ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 20.11.13))."

כמפורט לעיל ונוכח האמור בתגובת המאשימה והמסמכים המצורפים, הרי שההודעה על ביצוע העבירה נשלחה במועד, הנאשמת לא סתרה את חזקת המסירה ולכן, אני קובעת כי ההודעה על דבר ביצוע העבירה נמסרה במסגרת ארבעת החודשים הקבועים בחוק ודוחה את טענת ההתיישנות.

ניתנה היום, ד' תמוז תשפ"א, 14 יוני 2021, במעמד הצדדים.